

אוזן קשבת

פור סל מוונותיהם ממשלוחים אלה, מצפים להסדר החדש בקוצר רוח.

חוליה שתחסר בשרשרת

על מדרגות בנין עירית תל אביב צועד אדם בצעדיאון כאומר: בביתי אני ואכן משמש הבנין לאיש זה מקור עבודה והשראה מזה שנים רבות.

כיום הוא עומד על סף עזיבתו.

שם האיש: המהנדס העירוני י. בן סירה.

בסוף החודש פורש מהנדסו העירוני משרותיו.

לסיבה תשאלו? — השאירו אותה לי לעצמי! — משיב לשאלה זו מר בן סירה עצמו.

הוא יסאר להבא אך כיועץ טכני של העירייה. וכך תחסר חוליה בשרשרת אישיה הפעילים של עיריית תל אביב שחלס רב לו בתיכונן העיר.

אין לומר שהמנגנון הממשלתי "מפ" נק" את הציבור הרחב מתוך איכות יתר, לא כל שכן שהענותו לקטרוני הקהל על הגעשה בשרותי המדינה "צול" עת במידה ניכרת. פשוט: חסרה אוזן קשבת.

וזהי בעייה ישנה נושנה: "מי בשביל מי?" — הפקדות בשביל ה" אוכלוסיה, או להיפך. עד כה לא היה הנסיון מעודד ביותר. והנה הייתי לפני ימים מספר עד לתגובה מאד נאותה ומעודדת מצד פקד ממשלתי גבוה — מרמי המעלה בשרות המדינה — על דברי תלונה וקטרוני. שנתפרסמו ברשי" מתי ב"העולם הזה" בשם: "ההתור מתארך ומתארך..."

ומן קצר אחרי הופעת הרשימה הזאת פנה המנהל הכללי של הוואר, מר פרידל, אל מחברה בהסבר מקיף על סיבות הצפינות ואי הנוחיות בחלוקת החבילות לבעליהן, וכן על הדיון הרציני בהצעה לקבוע הסדר של מ"ש לוח החבילות — כבר בעתיד הקרוב — לבתי בעליהן, וע"י כך למנוע מהם קשיי טלטול ובזבוז זמן.

מר פרידל לא חיכה עד שהפקיד המעוניין יגיב על הכתוב לחיוב או לשלילה, אלא הטריח עצמו להסביר את המצב מבלי לגסות אפילו להאסיל על התנאים הכלתי משופרים בחלוקת החבילות למקבליהן בתל אביב כיום. הוא הבטיח תיקון המצב, על כך ראוי מנהל הוואר לתודה ולבערכה. צעדי זה צריך לשמש דוגמה כיצד חייב לנהוג פקיד המדינה — גדול כקטן — בשרות הציבור ולהבנת צרכיו.

ועתה נקחה גם שבעיית החבילות המגיעות מחוץ לארץ לרובבות תמצא את פתרונה הרצוי כהבטחת המנהל — ובהקדם.

אלשי משפחות, הנעזרות כיום לשיי

זה 50 שנה בשרות הילד

Bebi baby food advertisement featuring a baby's face and a product box. The text includes "זה 50 שנה בשרות הילד" (This is 50 years of service to the child) and "Bebi" brand name.

צהלה לילדי תל אביב

מי שלא ראה באותו ליל ראשון לשבוע את ילדי תל אביב, שהשלג הנפלא" הקימם משנת-הנועם, כשהם מציצים בעד החלונות המשולגים ופני החמד שלהם מביעים התפעלות ממעטה השלג — לא ראה מחזה מרהיב-עין מעולם.

ל"צברים" שלנו שנוולו בארץ-החמ" סינים והתאקלמו משחר ימיהם בחום המעיך בקיץ — ול"כל היותר" בגשם בחורף — עיניהם אורו מהוד הלבוב. הם נצמדו ממש אל הזכוכית כשהם עטופים פיזאמות, וכל הבעתם אמרה: פלא-פלאים.

הטבע העניק להם אותו לילה שיי שרק לעתים רחוקות זוכים בו אלה לילינו.

כיון ששמחו ה"קטנים" הצטרפו אליהם בשוכבות ילדותית משעשעת גם הגדולים ויחדיו עסקו בגלגול כדורי שלג וב"מלחמת-כדורים". אכן היתה זו חזיה שאנו ה"אירופים מאתמול" כמ" עט ששכחנוה. אותו הלילה קיצצו תינו" קות ובית-רבן במועד השינה הרגיל. עיניהם לא נעצמו במשך שעה ארוכה. צהלה יחידה במינה הרגינה את לבם.

זה לא מרגיז!

(פקיד צבאי בשלש מערכות)

מנוחת אח"צ — 15.00 — 16.00 ב"16.30 הולכים הביתה".

בימים אלה

באחת היחידות פונה הקצין אל פקידי:

"משה, הכן את המצבה היומית".

משה: "אינני עושה זאת, מפקדי".

הקצין: "מה זאת אומרת! האם אתה מסרב למלא פקודה?!"

משה: "קרא לזה אשר תקרא: טרוב למלא פקודה, אי מלוי פקודה, רשלנות במילוי תפקיד, השתמטות מע" שיית מעשה" הכל. יכול אתה לדוני למאסר, לקנס, למכות..."

אני רוצה שחורר!"

אשף

מלון ציון

מטבח מעודן וכשר
מקסימום נוחיות

הדר-הכרמל חיפה

מלפון 4465

פננים

מר מנדלבאום ותזמרתו

בשבת תה בשעה 5

תקליטים לספון אברהמסון

רנל-אביב

רחוב בן-יהודה 9

מאזני צדק

בני מארוקו — התאחדו!

מאת יהודה הראל

עם שחרורו מן הצבא יצא המרו" קני הצעיר בסיסמה חדשה פוליטית וסוציאלית כאחד. המרוקני... סלחו לי, ברגע כתיבת שורות אלו חוזה אני בברק סכין נגד עיני. טעיתי, מעולם לא אמרתי שהוא מרוקני. הוא נולד בפארו, פריזאי בן פאריזאים, לבל הדעות, אלא שאת חינוכו קיבל בטעות במרוקו... הוטב לי, ברק הסכין נעלם.

ובכן — חלומי של המרוקני-הפ" ריזאי היה פוליטי וסוציאלי כאחד. הוא החליט ליצור מפלגה, או משהו בדומה לכך, ועל המשהו הזה להרוף את הת" קפות ההשמצה של "הלבנים" שלא טעמו מימיהם טעמה של התרבות המא" רוקנית-צרפתית.

הוא אסף את פרוטותיו האחרונות, משרידי התשלום הצבאי האחרון שקיבל ביום שחרורו מן הצבא. מכר את שעו" נו הפריזאי, (שבע עשרה אבנים "אומ" גה" ממדרגה ראשונה. מחירו שלוש לירות בבורסא שברחוב לילינגלום), ובכל הסכום שאסף הדפיס מודעה בעב" רית וצרפתית: "בני מרוקו: התאחדו!"

ומתחת לסיסמה לינינטית מעובדת זו פרסם את התאריך שבו יאספו בני מרוקו בתל-אביב לאספת יסוד של הארגון או המפלגה, או המשהו אחר, ויעצמו ברמה נגד... וכ"ו וכ"ו.

ביום המיועד נתיישב לו המארו" קניה-הפריזאי בניחותא על כורסת בית הקפה הנטוש ביום, תלה על שולחנו את המודעה המפורסמת וצפה לקהל הנאמנים שיאסף לקריאתו.

שעה שלמה ישב מהורהר. מבטו היה נעוץ במחוגי השעון שאכזבוהו בתנועתם. ולפתע, כשגלי האוש הטביעו את שא" ריות מרצו נפתחה הדלת, ושני שחומי צור ניצבו על שולחנו.

נתחייך. בבת אחת הפך יאוש למ" שוש.

— ילידי מרוקו? — שאל.

— מה? — השיב האורח בתערובת של עברית-ערבית וצרפתית — חלילה! אנו פריזאים, נולדנו בעירו של חלטייר, מונטסקייה ודה-גול, אך רעיון איחוד מרוקו נראה לנו, והחלטנו לעזור בב"י צועו!"

השמחה היתה גדולה. שלוש ה"פ" ריזאים" ממרוקו החליפו רשמים וחו" יות, והטביעו את שמחתם בכוסות י"ש גדולות. זכשגברה שמחתם — החלו לשיר, וביקשו לרקוד. ולפתע נכחו שהם אסירים. משמר שוטרים הומינם בחוקף להתלות אליו. בבית הדין, משנתפכחו, נתברר להם שתוך כדי שמ" זה הנחיתו מהלומות לשני מבקרים בבית הקפה, וגרמו נזק לרכוש.

השופט סירב להתחשב בסיפורים ובכחנותיהם הטובות. הם נדונו למאסר קצר.

בבית הכלא עסקו בקולקטיביות של מחשבה. יחד ניתחו את סוד כשלונם. ולפתע הבין יוזם הרעיון ולחש: — הכיצד יבואו מרוקנים לקריאה? היש צפון אפריקני שיודה "במרוקניותו"? וכשנשתחררו מבית הכלא, אספו יח" דיו את אחרונות פרוטותיהם, והדפיסו כרוה חדשה, גדולה יותר בשני צבעים כה הודסס באותיות קדוש לבנה: "בני צרפת — התאחדו!"

כתבי יד שלא נדפסו לא יוחזרו לבעליהם ואפילו צו" רף בול לכתב היד.